

Αν και ζω στο βυθό, το ξέρω καλά πια. Ο καλύτερος τρόπος να επικοινωνήσεις με τους ανθρώπους και να τους πεις όσα θέλεις είναι να γράψεις ένα βιβλίο. Υπάρχουν έξι βιβλία με τις ιστορίες μου, μα σε όλα σας μιλά ο συγγραφέας μου. Εκείνος αφηγείται τις περιπέτειές μου κι εγώ απλώς πρωταγωνιστώ. Και δε φτάνει αυτό, αλλά στο έκτο έγραψε ότι είναι το τελευταίο. Ε, όχι!

Τη μεγαλύτερη περιπέτειά μου δεν την έχετε διαβάσει ακόμα.

Δεν ξέρετε γιατί είχα φύγει μακριά και γιατί χρειάστηκε να επιστρέψω και να μεταμορφωθώ για να σώσω το βυθό! Επίσης δεν ξέρετε ότι έγινα φίλος με άνθρωπο, εγώ που είμαι ένα ψάρι! Η Μπέτυ είναι πια η καλύτερή μου φίλη. Όλα αυτά που ζήσαμε θα έχουν μεγαλύτερη αξία αν τα πω σε σας, τα παιδιά. Συνάντησα, λοιπόν, το συγγραφέα μου και του είπα: «Γράφε όπως τα ακούς, αυτή τη φορά μιλάω εγώ».

1

Στο βυθό μου, εκεί που έζησα όλες τις περιπέτειές μου, είχε συμβεί μεγάλο κακό. Ολόκληρη η ψαροκοινωνία υπέφερε. Τα ψάρια ζούσαν στη σκλαβιά. Ποιος έφταιγε; Οι άνθρωποι! Δηλαδή όχι όλοι οι άνθρωποι, αλλά αυτοί που ψάρευαν υπερβολικά και με παράνομους τρόπους, αυτοί που μόλυναν τα νερά και, βέβαια, ένας συγκεκριμένος που είχε συμβάλει όσο μπορούσε στο να ερημοποιηθεί ο βυθός μας. Ένας πονηρός άνθρωπος που τον ενδιέφερε μόνο το κέρδος και δεν υπολόγιζε την καταστροφή που προκαλούσε. Ο Άρης. Και ήταν παντοδύναμος, γιατί είχε την τεχνολογία στην υπηρεσία του. Τα έλεγε όλα από μια οθόνη. Έτσι νόμιζε...

Ο βυθός, λοιπόν, είχε σχεδόν ερημοποιηθεί. Δεν υπήρχε φαγητό! Κι όταν δεν υπάρχει φαγητό, τα ψάρια είναι σκλαβωμένα σε αυτόν που τους δίνει να φάνε. Είναι τόσο απλό.

Εγώ είχα φύγει με την οικογένειά μου –τη Γλώσσα και τα τριγωνογλωσσάκια μας– και περιπλανιόμουν στους μεγάλους Ωκεανούς. Αν και μάθαινα πως στο βυθό μου η καταστροφή κινδύνευε να γίνει ολοκληρωτική, αν και είχαν μείνει πίσω ο Αλέκτης και η Πεταλούδα, οι γονείς μου, ο Τριγωνομικρούλης ο αδερφός μου και πολλοί φίλοι μου, όπως ο Μαυρολέπιας, αν και νοσταλγούσα

τόσο πολύ το βυθό μου, ήξερα ότι δεν μπορούσα να γυρίσω! Δεν μπορούσα γιατί ο Άρης ήθελε, περισσότερο από καθετί, να πιάσει εμένα. Ήθελε τόσο πολύ να με έχει κι εμένα αιχμάλωτο και να εκμεταλλευτεί το μύθο μου! Όσο έλειπα, λοιπόν, του χαλούσα τα σχέδια. Γι' αυτό κι έμενα μακριά.

Πέρασαν έτσι τέσσερα, πέντε χρόνια. Τελικά δεν άντεξα. Ήθελα να δω τους δικούς μου και τα αγαπημένα μου μέρη. Κι έτσι το πήρα απόφαση και επέστρεψα – κρυφά. Δεν εμφανίστηκα σε κανέναν στην αρχή. Κρύφτηκα και απλώς παρακολουθούσα. Ήθελα να δω πώς θα μπορούσα να βοηθήσω. Πώς θα κατόρθωνα να νικήσω τον Άρη. Λαχταρούσα, βέβαια, να μιλήσω στους γονείς μου, αλλά περιοριζόμουν να τους βλέπω κρυφά να συζητούν στο βραχάκι τους.

«Πολλοί έφυγαν! Ο βυθός μας σχεδόν ερήμωσε» έλεγε συνεχώς ο μπαμπάς μου ο Αλέκης, κι η μαμά η Πεταλούδα του απαντούσε: «Καταστραφήκαμε, σου λέω! Δεν υπάρχει φαγητό. Καλά έκανε το παιδί κι έφυγε για να γλιτώσει!».

Θύμωναν με όσα ψάρια, ακόμη και πεινασμένα, συνέχιζαν τους καβγάδες. Η έχθρα μεταξύ της κόκκινης θάλασσας και του γαλάζιου πελάγους δεν θα σταματούσε ποτέ; Και ποιος ήταν ο κερδισμένος; Μόνο ο Άρης! Ενωμένα τα ψάρια ίσως να τον είχαμε αντιμετωπίσει.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες, και όπως ήμουν πάλι

Μπορείς να δείξεις το βυθό έρημο;

κρυμμένος και παρακολουθούσα τους αγαπημένους μου γονείς, την είδα!

Ποια; Μια πεντάμορφη! Σειρήνα; Γοργόνα; Νηρηίδα; Δεν ήξερα, αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι ήταν απλώς άνθρωπος! Καμιά φορά οι άνθρωποι είναι τόσο όμορφοι. Ήταν ντυμένη με την ειδική στολή που φορούν όλοι οι άνθρωποι όταν έρχονται στα μέρη μας. Φορούσε μάσκα, αλλά τα υπέροχα μάτια της έλαμπαν πιο πολύ από το φακό που είχε δεμένο στο μέτωπό της. Η μαμά την πέ-
ρασε για ψάρι με χέρια. Ήθελα να γελάσω μα είχα μείνει σαν άγαλμα. Δεν κρατούσε όπλα, όπως συνήθως κρατούν οι άνθρωποι, αλλά ένα κουτάκι με μια τρύπα. Κοιτούσε μέσα από την τρύπα, πατούσε ένα κουμπί και μια λάμψη σαν αστραπή φώτιζε το βυθό. Τα λιγοστά ψάρια στην πρώτη λάμψη κρύφτηκαν. Την άκουσα να τραγουδά:

Ερημιά...

Είναι κανείς εδώ;

Μοναξιά...

Είναι τόσο τρομερό!

Κι εγώ ψάχνω να σε βρω,

μου 'παν θα σε δω εδώ...

Κι εγώ ψάχνω να σε βρω,

θέλω τόσο να σε δω!

Γοητεύτηκα τόσο πολύ, που ήθελα να εμφανιστώ, να της μιλήσω. Ποιον να έψαχνε, άραγε; Την άκουσα να συνεχίζει το τραγούδι:

Ερημιά...

Τι τοπίο αδειανό...

Μοναξιά...

Τίποτα πια στο βυθό!

Συνεχώς σ' αναζητώ...

Αχ, να τριγυρνάς εδώ!

Συνεχώς σ' αναζητώ

μες στον έρημο βυθό...

Για μια στιγμή αναρωτήθηκα: «Λες να ψάχνει εμένα;». Αλλά μετά σκέφτηκα πως μάλλον αναζητούσε κάποιον από τους ψαροστρατηγούς που συνέχιζαν τον πόλεμο. Άλλωστε, το τραγούδι της διέκοψαν τα τύμπανα του πολέμου και οι πολεμικές κραυγές. Έφυγε φοβισμένη. Νομίζω όμως πως, όπως γύρισε να φύγει, για μια στιγμή η ματιά της έπεσε στη σκοτεινή τρύπα του βράχου όπου κρυβόμουν και διασταυρώθηκε με τη δική μου. Κοιταχτήκαμε στα μάτια. Πριν προλάβω να το συνειδητοποιήσω, εμφανίστηκαν ο στρατηγός Σφαιροειδής με το στρατό του και η γιγάντια καφετιά Σμέρνα με το δικό της στρατό.

Ζωγράφιζε εδώ την Μπέτυ
που κολυμπά για να φύγει
γρήγορα, όταν ξεκινούν
τα φάρια να πολεμούν.

«Πάλι τα ίδια;» σκέφτηκα. «Τι έχουν να χωρίσουν πια;» Ήξερα πως πολεμούν για να πολεμούν, χωρίς κανένα λόγο και χωρίς κανένα σκοπό. Τότε, βέβαια, δεν ήξερα πως κάποιος τους εξανάγκαζε να το κάνουν. Γι' αυτό και παραξενεύτηκα όταν ξεκίνησε η μάχη και, ξαφνικά, σαν να πάτησε κάποιος ένα κουμπί, όλοι κοκάλωσαν. Τι να συνέβη, άραγε;

2

Οι περισσότεροι δεν ξέρουν πως ο Άρης μπορούσε να κάθεται στο γραφείο του και να παρακολουθεί από μια οθόνη τον πόλεμο στο βυθό. Είχε, μάλιστα, και ένα τηλεκοντρόλ και, μόλις πατούσε ένα κουμπί, όλοι οι μαχητές σταματούσαν να πολεμούν.

Οι δυο βοηθοί του, ο Μπαρμπ και ο Μπούνης, τον θαύμαζαν επειδή είχε καταφέρει να ελέγχει πλήρως το βυθό. Τον άκουγαν να τραγουδά:

*Τι 'ναι, τι 'ναι η ζωή;
Μια οθόνη τρομερή!
Κι αν πατήσω το κουμπί
όλα αμέσως σταματούν!*

*Τι 'ναι, τι 'ναι η ζωή;
Στην οθόνη θα κριθεί!
Ψεύτικη ή πραγματική;
Τα κανάλια θα σας πουν!*

*Ποιος αξίζει να ζει,
στην οθόνη αν δε βγει;
Πώς αλήθεια θα κριθεί
η ζωή του, αν δε τη δουν;*

*Τι 'ναι, τι 'ναι η ζωή;
Μια ταινία μαγική
που έχει ήδη γυριστεί!
Τα επεισόδια θα παιχτούν!*

*Τι 'ναι, τι 'ναι η ζωή;
Μα το ξέρεις πια κι εσύ,
όλα μια κατασκευή!
Κάποιοι σας σκηνοθετούν!*

*Ένα θέαμα η ζωή
που το παίζετε μαζί
κομπάρσοι και ηθοποιοί
για να σας χειροκροτούν...*

«Όλα είναι εικονική πραγματικότητα! Πολεμούν για ένα πιάτο φαγητό!» είπε ο Μπαρμπ.

«Τον πεινασμένο, όποιος του δίνει φαγητό, τον κάνει ό,τι θέλει. Μέχρι και κομπάρσο πολεμιστή στην ταινία της ζωής του!» συμπλήρωσε ο Μπούνης.

Ο Άρης Ψαροφαγάκης δεν ήταν καθόλου μετρίο-φρων. Θαύμαζε απεριόριστα τον εαυτό του για την καταπληκτική του ιδέα να καταστρέψει το βυθό και μετά να εμφανιστεί ως σωτήρας!

«Τα πεινασμένα ψάρια κάνουν ό,τι θέλω εγώ!» φώναξε και αμέσως μετά στράφηκε προς τους βοηθούς του

Πώς να είναι ο
Άρης κι οι βοηθοί
του, ο Μπαρμπ
και ο Μπούνης;

απαιτώντας –φυσικά– χειροκρότημα και επευφημίες.

Ο Μπαρμπ, πάνω στον ενθουσιασμό του, σχολίασε:

«Τα ψάρια πολεμιστές δεν έχουν καταλάβει ότι τόσα χρόνια πολεμούν άδικα! Αυτός ο πόλεμος δε θα τελειώσει ποτέ! Είναι σκηνοθετημένος. Γίνεται για να τον απολαμβάνουμε εμείς! Οι αρχηγοί μόνο ξέρουν και, μόλις πατήσετε το κουμπί του τηλεκοντρόλ, σταματούν το στρατό τους! Οχ, αυτό είναι μυστικό! Πειράζει που το είπα;»

Ο Άρης τον αγριοκοίταξε κι αμέσως μετά τους ανακοίνωσε το μεγάλο σχέδιό του:

«Εγώ, ο έμπορος χαράς παιδιών, θα φτιάξω το πρώτο υποβρύχιο τσίρκο! Θα λέγεται *Υποβρύχιο Τσίρκο Αξιών Τριγωνοψαρούλη!* Όλα τα παιδιά θα έρχονται να δουν από κοντά το βυθό στον οποίο ο Τριγωνοψαρούλης απέδειξε ότι πρέπει να αποδεχόμαστε αυτόν που είναι διαφορετικός, τότε που έσκισε τα δίκτυα του ψαρά!»

Οι βοηθοί ενθουσιάστηκαν.

«Ο Τριγωνοψαρούλης είναι ήρωας!» φώναξε ο Μπαρμπ.

«Μέχρι και το Μεγάλο Καρχαρία νίκησε!» συμπλήρωσε ο Μπούνης.

Ο Άρης όμως συνέχισε να μονολογεί.

«Μήπως να του αλλάξω όνομα; Να τον λέω Τριγκολίνο; Είναι πιο ελκυστικό. Τι λέτε; *Υποβρύχιο Τσίρκο Αξιών Τριγκολίνο*. Καλύτερο, ε;»

Ο Μπαρμ και ο Μπούνης πάλι ενθουσιάστηκαν κι άρχισαν το χορό επαναλαμβάνοντας ρυθμικά: «Υποβρύχιο Τσίρκο Αξιών – Τριγκολίνο».

Ο Άρης δεν άντεξε τις φωνές τους. «Σταματήστε! Μου θυμίζετε πως δεν έχω καταφέρει να τον βρω και να τον πιάσω! Είναι δυνατόν να φτιάξω το τσίρκο του και να λείπει αυτός ο ίδιος;»

«Μα, αυτός πάει. Έχει εξαφανιστεί» σχολίασε ο Μπαρμ κι ο Μπούνης συμπλήρωσε:

«Μας έχει ξεφύγει οριστικά!»

«Δε σας έχω πει να μη μου το θυμίζετε αυτό; Όλα τα ελέγχω εγώ, και τον Τριγωνοψαρούλη θα τον κάνω πρωταγωνιστή σόου κάποια στιγμή! Θα δείτε! Ο Άρης Ψαροφαγάκης είμαι εγώ! Έμπορος χαράς παιδιών!»

Όλα αυτά τα ξέρω τόσο καλά γιατί μου τα είπε η Μπέτυ. Στεκόταν έξω από την πόρτα του γραφείου του Άρη και τα άκουσε όλα. Εκείνη τη στιγμή δεν κρατήθηκε άλλο. Μπήκε μέσα.

«Είσαι ο Άρης Ψαροφαγάκης, καταχραστής ονείρων και καταστροφέας των ψαριών!»

«Ξαδερφούλα, πώς από δω;» ρώτησε ο Άρης έκπληκτος.

Μάλιστα, ήταν ξαδέρφη του, μα είχε σκοπό να ανατρέψει τα σχέδιά του.

3

Ο Μπαρμπ και ο Μπούνης θύμωσαν που η Μπέτυ μιλούσε έτσι στον Άρη και της είπαν με μια φωνή, σαν να έλεγαν το μάθημά τους απέξω:

«Δεν έχεις δικαίωμα να μιλάς έτσι μόνο και μόνο επειδή είσαι ξαδέρφη του! Μπορεί να είχατε τον ίδιο θείο, αλλά πρέπει να δείχνεις σεβασμό στον Άρη! Όχι να τον λες και καταχραστή ονείρων! Ένα υποβρύχιο τσίρκο σκέφτηκε να φτιάξει, για να δώσει χαρά στα παιδιά! Κι αν καταστρέφει λίγο το βυθό, είναι για καλό! Κι αν πρόκειται να βάζει τα ψάρια να κάνουν διάφορα νούμερα, είναι γιατί τους δίνει ένα κοχύλι πλαγκτόν για φαγητό. Να μη νιώθουν ότι του έχουν υποχρέωση!»

Ο Άρης είχε γυρίσει την πλάτη και είχε αφοσιωθεί ξανά σε ό,τι έβλεπε στην οθόνη του. Ούτε που κατάλαβε ότι η Μπέτυ έφυγε αγανακτισμένη, χωρίς καν να απαντήσει στους δυο βοηθούς του. Κάτι την παραξένεψε, όμως, στη συμπεριφορά του κι έμεινε απέξω να ακούσει τι θα πουν.

«Τον παρεξήγησε!» είπε ο Μπαρμπ.

«Ε! Βέβαια. Αν ήταν εδώ αυτός ο Τριγωνοψαρούλης...» ξεκίνησε να λέει ο Μπούνης αλλά ο Μπαρμπ τον διέκοψε και τον διόρθωσε:

«Τριγκολίνο!»

«...Ναι, αυτός! Αν ήταν εδώ και είχε αποδεχτεί το σχέδιο του Άρη, δε θα μπορούσε η κάθε κυρία Μπέτυ, που νομίζει ότι είναι οικολόγος, να μιλάει έτσι στον Άρη Ψαροφαγάκη!»

Ο Άρης τους είδε να πολυλογούν και τους διέταξε να τρέξουν να βυθίσουν το ναυάγιο και να αφήσουν τις κουβέντες. Το σκηνικό έπρεπε να είναι έτοιμο το συντομότερο.

«Αφού είναι ναυάγιο, πώς και δεν είναι βυθισμένο;» ρώτησε ο Μπαρμπ.

Ο Μπούνης του εξήγησε: «Εννοεί το παλιό πειρατικό σκαρί που κληρονόμησε από το θείο του, τον καπετάν Μπουρίνη! Εμείς θα το βουλιάξουμε για να το κάνουμε ναυάγιο».

«Κι η Μπέτυ τι κληρονόμησε;»

«Το μαγικό μαργαριτάρι!»

Συνέχισαν την κουβέντα τους ψιθυριστά, και η Μπέτυ δεν μπορούσε πια να ακούσει. Κάτι έλεγαν για το μαργαριτάρι της. Μετά ύψωσαν και πάλι τη φωνή.

«Το θέλει για το καλό του τσίρκου! Θα το βλέπουν τα παιδιά και θα κάνουν μαγικά. Δεν είναι εγωιστής! Ενώ η Μπέτυ τι θα το έκανε; Θα το είχε μόνο για τον εαυτό της!»

Η Μπέτυ δεν κατάλαβε τι εννοούσαν. Ταράχτηκε στην ιδέα ότι ήξεραν για το μαργαριτάρι της κάτι που αυτή αγνοούσε.

Οι δυο βοηθοί, χαρούμενοι γιατί πίστευαν ότι ο Άρης

είχε κάνει το σωστό, πήγαν στη θάλασσα κι άρχισαν να δίνουν οδηγίες στους εργάτες για να κατέβει το παλιό σκαρί.

«Αφήστε αργά τα σκοινιά! Ε! Οπ! Ελάτε, όλοι μαζί. Ε! Οπ!» φώναζε ο Μπαρμπ.

«Πολύ καλά! ...Λίγο δεξιά! ...Λίγο αριστερά! ...Πάλι δεξιά! ...Τώρα αριστερά!» φώναζε κι ο Μπούννης. Ήθελαν να δείξουν στον Άρη, ο οποίος τους παρακολουθούσε από το γραφείο, πόσο εργατικοί ήταν.

Τελικά το παλιό πειρατικό σκαρί κάθισε στο βυθό. Αυτό θα ήταν το σκηνικό για να βλέπουν τα παιδιά τα ψάρια να παίζουν σκηνές από τη ζωή μου και να... μαθαίνουν από αυτές τις αξίες της ζωής. Τη γενναιότητα, τη φιλία, τη δικαιοσύνη. Εφιάλτης! Οι αξίες βρίσκονται στην πραγματική ζωή, όχι στην εικονική! Το *Υποβρύχιο Τσίρκο Αξιών* σε λίγες μέρες θα ήταν έτοιμο. Έπρεπε να δράσω γρήγορα και να βρω έναν τρόπο να ματαιώσω τα σχέδια του Άρη.

Οι δυο βοηθοί ήταν περήφανοι που είχαν ολοκληρώσει το έργο τους.

«Έτοιμο το σκηνικό. Όλα έχουν πάρει το δρόμο τους, κι αφού έχει εξαφανιστεί ο Τριγωνοψαρούλης, ποιος μπορεί να εμποδίσει τα σχέδια του Άρη;»

«Η Μπέτυ».

«Η Μπέτυ; Αυτή η οικολόγος η χαζή;»

Αυτά έλεγαν και γελούσαν γυρνώντας στο γραφείο.

Το παλιό
πειρατικό
εκατί
βυθίζεται...
για να γίνει
εκτηνικό!

χωρίς να δουν ότι η Μπέτυ ήταν ακριβώς πίσω τους. Τότε τους μίλησε.

«Ακριβώς, αυτή θα τον σταματήσει! Δηλαδή εγώ, η Μπέτυ!»

Μόλις άκουσαν τη φωνή της τρόμαξαν: «Ε! Ξέρεις, χαϊδευτικά το λέγαμε».

«Δεν ντρέπεστε να καταστρέψετε το βυθό; Αυτό το πλοίο θα τον μολύνει κι άλλο. Ο θεός δεν του το άφησε για να το βυθίσει. Τραβήξτε το πάλι επάνω!»

«Μα τι λες; Θα αρέσει τόσο στα παιδιά!» επέμεινε ο

Μπαρμπ.

«Είναι σκηνικό καταπληκτικό... γιατί είναι αληθινό. Άλλωστε ο βυθός έχει γίνει έρημος! Πόσο ακόμη να καταστραφεί; Χι χι» συμπλήρωσε ο Μπούνης.

Η Μπέτυ ήταν πολύ θυμωμένη με όσα άκουγε. Καταλάβαινε πως έπρεπε γρήγορα να ματαιώσει τα σχέδια του Άρη, αλλά δεν ήξερε πώς. Μόνη της ελπίδα το μαγικό μαργαριτάρι. Τι να έλεγαν όμως ψιθυριστά οι βοηθοί γι' αυτό; Μήπως ο Άρης της το είχε...

4

Η Μπέτυ, μετά την επίσκεψη στον Άρη, ήταν πολύ ταραγμένη. Ήθελε να σκεφτεί και να ηρεμήσει. Πήγε λοιπόν στην ακροθαλασσιά, κάθισε σε ένα βράχο και παρατηρούσε το δρόμο που χαράζει το φεγγάρι με το φως του πάνω στα κύματα. Ξεκίνησε να τραγουδά ψιθυριστά, σαν παράπονο.

*Τόσα χρόνια σε ψάχνω
σε απέραντα βάθη...
Τόσα χρόνια, μα εσύ
δεν το έχεις μάθει!*

*Πού να είσαι, πού;
Σε ποια μήκη και πλάτη;
Πού να ψάξω για να βρω
αν έχεις πάθει κάτι;*

*Να 'ταν όλα όπως παλιά...
Στο βυθό ζωή, χαρά.
Να 'σουν κι εσύ εδώ
να σου πω πως... σ' αγαπώ...*

Ένα δυο ψάρια πηδούσαν μέσα από το νερό κι

έπαιζαν με το φως του φεγγαριού. Άρχισε να τους μιλάει. Ευτυχώς την άκουγα κι εγώ από το βυθό.

«Αχ, ψαράκια μου, πού να ήξερε ο θεός μου, ο τρομερός καπετάν Μπουρίνης, όταν μας άφηνε την κληρονομιά, τι καταστροφή θα έφερνε στο βυθό ο Άρης! Δυο μακρινά αντίψια είχε ο θεός μου, τον Άρη κι εμένα. Ούτε που τον είχα δει ποτέ στη ζωή μου, ούτε που ήξερα πως υπάρχει. Και βρεθήκαμε να μοιράζουμε την περιουσία του. Αυτός πήρε το πλοίο, το παλιό πειρατικό σκαρί, γιατί ο θεός πίστευε πως θα συνεχίσει τα ταξίδια του στις θάλασσες. Κι ο Άρης τι έκανε; Το βούλιαξε για να το μετατρέψει σε σκηνικό! Κι άλλη μόλυνση, ψαράκια μου, στη θάλασσά σας. Κι εγώ; Επειδή είμαι κορίτσι, πήρα ό,τι σώθηκε από το θησαυρό που είχε βρει νέος ο θεός. Ένα μαργαριτάρι. Μαγικό! Ο Άρης, βέβαια, τα ήθελε όλα δικά του. Όταν μας κάλεσε ο θεός κι είδε πόσο εγωιστής είναι ο Άρης, του ξεκαθάρισε ότι θα του άφηνε μόνο το πλοίο. Αλλά αυτός δεν το βάζει κάτω. Και το μαργαριτάρι θέλει δικό του. Ακόμη κι η θάλασσα δικιά του νομίζει πως είναι. Κι η Γη ολόκληρη. Έτσι, άρχισε να καταστρέφει το βυθό και τα ψάρια μαζί. Ώσπου, παρά να πεθάνουν από την πείνα, προτίμησαν να υποταχθούν στις διαταγές του! Όχι όλα! Ο Τριγωνοψαρούλης έφυγε...»

Άκουγα τα λόγια της προσεκτικά. Εκεί όμως πετάχτηκα! Τι; Με ήξερε; Ήξερε ότι έφυγα για να σωθώ; Είχα δίκιο που από την πρώτη στιγμή που την είδα σκέφτηκα

ότι ψάχνει εμένα! Ήθελα να αρχίσω να πηδάω έξω από το νερό για να με δει. Να της πω ότι αυτός ο Άρης που καταστρέφει το βυθό μας, Συλλέκτη τον έλεγα εγώ, παρλίγο να με πιάσει όταν πήγαινα στον κόσμο των παράξενων ψαριών να σώσω τη μαμά μου! Κι ότι αυτόν φοβόμουν όταν στα δέκατα γενέθλιά μου έφερα πίσω τον μπαμπά μου τον Αλέκτη κι ενώθηκαν ξανά οι γονείς μου. Είχα καταλάβει τα σχέδιά του και γι' αυτό αμέσως μετά εξαφανίστηκε. Ήξερα όμως πως το να εμφανιστώ μπροστά της δεν ήταν σωστό, γιατί μπορεί να με έβλεπαν κι άλλοι... Μέχρι κι ο Άρης. Συγκράτησα τη χαρά μου κι έμεινα κρυμμένος να την ακούω.

«...Αχ, ψαράκια μου, πείτε μου, ξέρει κανένα σας τι κάνει ο Τριγωνοψαρούλης; Λέτε να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια; Είναι δυνατόν αυτός, που πάντα αγαπούσε τους άλλους και τους βοηθούσε, να αφήσει τους φίλους του υποταγμένους στο *Υποβρύχιο Τσίρκο Αξιών*; Άκου "τσίρκο αξιών"! Ποιων αξιών; Του Άρη; Αυτός μόνο το κέρδος θεωρεί αξία! Κι έχει προκαλέσει τόση καταστροφή, που σε λίγο δε θα μπορεί ποτέ πια ο βυθός να γίνει όπως πριν. Τώρα που θα ανοίξει το τσίρκο, πάει, τέλειωσε οριστικά η ζωή στο βυθό μας. Αχ, ψαράκια μου, αν ήταν εδώ ο Τριγωνοψαρούλης! Άραγε ξέρει ότι όλη αυτή η καταστροφή γίνεται στο όνομά του; Ένα σημάδι αν μου έστελνε μόνο... Ένα σημάδι και θα καταλάβαινα ότι ξέρει!»

Τι να έκανα; Πώς να της έστελνα το σημάδι που ήθελε;

Ζωγράφισε τα
αστέρια στον ουρανό
να σχηματίζουν τον
Τριγωνοφαρούλη.

Τότε είδα ένα αστέρι να πέφτει. Έκανα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου μια ευχή! Να καταλάβει πως είμαι εκεί. Κι όπως το αστέρι έπεφτε, διαλυόταν σε λαμπερή αστερόσκονη! Βγήκα απ' την κρυψώνα μου. Η αστερόσκονη έπεφτε στη θάλασσα κι εγώ στεκόμουν εκεί. Με έλουζε ολόκληρο, κι όπως αστραφτοκοπούσα, η λάμψη μου καθρεφτιζόταν στο νυχτερινό ουρανό. Εκείνη είδε αυτή τη λάμψη να σχηματίζει στον ουρανό το σχήμα μου και φώναξε:

«Κοιτάξτε, ψαράκια, να, εκεί! Σημάδι ότι είναι καλά. Δεν μπορεί, θα έρθει, όπως παλιά!»